

MĚLI JSME PSA

Vždycky jsem chtěl mít psa. Dokonce si myslím, že jsem v minulém životě psem sám byl. Říká se, že vzpomínky na minulý život se vytrácejí kolem čtvrtého roku života, a já jsem v té době s oblibou štěkával za dveřmi našeho bytu na lidi, co šli venku po chodbě. Také jsem prý měl vynikající čich, který jsem s věkem ztratil, stejně jako touhu štěkat. Ale řekněte mi, jestli to nemohla být vzpomínka na minulý život. Tak či tak mám ke psům vřelý vztah, a přesto jsem nikdy žádného neměl.

V dětství mi rodiče vysvětlili, jak by pejsek přes den sám doma trpěl, ale hlavně ho nechtěli chodit venčit. A v dospělosti, když jsem se dostal do jejich role, jsem to prakticky doslova zopakoval vlastním dětem. Slibovali, stejně jako kdysi já, že by ho určitě venčili sami, ale dospěli už vědí, jak by to nakonec dopadlo. Venčení totiž není jen procházkou za odměnu krásným teplým podvečerem, ale také kalným podzimním ránem. Se psem se musí, i když vám není dobře a dali byste jánevímco, abyste nemuseli ještě z postele.

Jednoho léta naše dcera dorostla do věku, kdy se děti odstěhují a mohou si dělat, co chtějí. Ona si tehdy obarvila vlasy na černo, pořídila si černé kotě, starého černého psa z útulku a následně se rozhodla odjet do Anglie. Kocour se ztratil a asi zdivočel, ale ten pes přistál v naší předsíni, jakože u nás bude bydlet. Jak jsem předeslal, mám rád psy, ale tenhle se mi ani trochu nelíbil. Když už bych měl mít psa (a venčit ho!), tak ho chci od štěněte a musí se mi aspoň trochu líbit. Tenhle se hrbil, byl bůhvíjak starý, nebylo mu vidět do očí a ke všemu byl černý. Nikdy bych do filmu nevzal černého psa!

Každý filmař ví, že černý pes na plátně není vidět, jelikož vypadá jako vystřižená díra. A teď takového budeme mít doma?

No, přijali jsme Filipa do rodiny, ale s rozpaky. Když nám chtěl vděčně olíznout tvář, zjistili jsme, že nejen divně vypadá, ale že mu i neskutečně páchne z huby. Chudák měl zánět dásní, a přestože jsme to léčili, zápachu se nikdy nezbavil. Ten pes měl zvláštní povahu, tvořenou jistě z velké části tím, co prožil. Bohužel nám to nemohl vyprávět, mohli jsme jen usuzovat, jaké měl zkušenosti, než skončil v útulku v Náchodě. Báł se například hadice, natožpak když z ní tekla voda. Někdo ho takhle trápil? Když byl poprvé na chalupě, nechali jsme ho samotného v kuchyni, aby se nezaběhl. A on málem rozkousal dveře. Byl snad někde dlouho zavřený a už to nechtěl znovu zažít? Taky špatně snášel vodítko. Vlekl se na něm jak na popravu, a kdykoli jsme ho uvázali před obchodem, pokaždé ten popruh rozkousal. Koupili jsme tedy místo popruhu řetěz, aby toho nechal, ale on kousal i do toho řetězu, což na ty bolavé zuby muselo být něco!

Udělali jsme tedy dohodu – nebudeme ti, Filipe, dávat vodítko, ale to znamená, že za sebe přebíráš plnou odpovědnost. Musíš si hlídat auta, nesmíš se jim vrhat pod kola, nikdo tě nebude strhávat zpátky. Bude to jen a jen na tobě. Filip to pochopil, my jsme pochopili, o co šlo zase jemu, a od té doby jsme si rozuměli. Chodil vedle nás nebo za námi, očichával si značky, jak dlouho chtěl, nikdo ho od nich netahal, jen věděl, že nás musí doběhnout, než zmizíme za rohem. A my jsme se schválně neotáčeli, nečekali jsme na něho, jen podle pravidelného cinkání psí známky jsme věděli, že už je zase s námi.

Dohoda o neuvazování platila samozřejmě i před krámem. Filip si prostě sedl a čekal, jako by byl uvázaný, akorát že nebyl. Menší obchody jako lahůdkáře, vietnamské večerky

a masnu, do kterých viděl, a měl tedy přehled, zvládal bezvadně. Ale samoobsluha, v jejichž útrokách mu jeho panička, moje žena Eva, pokaždé zmizela, ta ho znervózňovala. Před ní sedět nevydržel. Potřeboval paničku vidět, a tak stál v automatických dveřích a nakukoval dovnitř. Jenomže jak se zastavil, aby nakoukl, dveře se začaly zase zavírat, tak musel rychle couvat, než mu skřípnou čenich. A tenhle jeho pohyb vzad zase čidla zachytila a dveře otevřela a on do nich nakoukl, a tak to šlo pořád dokola. A pokladní z Penny se tomu smály, vítaly to varietní číslo jako zpestření své služby a brzo znaly Filipa jménem.

Filip se stal oblíbeným společníkem. Eva ho brala na pochůzky po Braníku a já s sebou do práce. Po pravdě jsme byli trochu pyšní, že máme tak uvědomělého psa. A on své postavení také vnímal. Ostatní psi, co musí na vodítkách, se mohli vzteky uštěkat: „Jak to, že on může a já ne?“ A Filip je obloukem obešel a s ocasem i hlavou pokorně svěšenými jako by říkal: „Nezlobte se na mě. Tohle si musí každý domluvit se svým páničkem sám. Ale štěkáním tomu určitě nepomůžete.“

Jednou jsme zametali chodník – a koukáme, Filip zmizel. To bylo divné, protože on se nás většinou držel jako klíště. Pak volali známí, že náš pes je u lahůdkáře, kde dostal šunku, a že ho tedy posílají domů. Obešel si známé kolečko, byl spatřen i v hotelu, kam někdy Eva zajde na kávu, a pak se vrátil. Od té doby se venčil sám. Ráno jsme ho vypustili, a než jsme se nasnídali a vypravili dítě do školy, už štěkal u branky, že chce domů. Bylo to pohodlné venčení, ale morálně neudržitelné, protože každý pejskař dobře ví, že jeho hlavní povinností je sbírat po svém miláčkovi ještě teplá hovínka. I to jsme ale

